

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/467/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113223179
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Ferková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7113223179.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyne: K.. L. N., W.. XX.XX.XXXX, F. U. V., F. X, za účasti vedľajšieho účastníka: Občianske združenie „Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov“, so sídlom v Košiciach, Škultétyho 3, IČO: 422 49 708, zastúpeného JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Škultétyho 3, proti žalovanej: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 27.01.2014 č.k. 19C/384/2013-96 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením nevyhovel návrhu žalovanej zo dňa 14.11.2013 na prerušenie konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ žalovaná podaním zo dňa 14.11.2013, došlým súdu prvého stupňa dňa 18.11.2013 navrhla prerušiť konanie, nakoľko na Ústavnom súde Slovenskej republiky podala ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR, ide teda o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., tento návrh nie je dôvodný. Žalovaná poukázala na tú skutočnosť, že ústavný súd pod sp. zn. II ÚS 382/2013 prijal sťažnosť, ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012 z 21.03.2012 na ďalšie konanie, je preto predpoklad, že spomínané uznesenie najvyššieho súdu bude zrušené. Navyiac poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013, kde ústavný súd vyslovil, že Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Cdo 5/2012 porušil základné právo spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a.s., a toto uznesenie zrušil. Ide pritom o identické uznesenie ako uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012.

Podľa názoru súdu prvého stupňa v danom prípade nejde o také konanie, ktoré môže mať význam pre prebiehajúce konanie a ktoré by zakladalo dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods.2 písm. c/ O.s.p.. Otázka riešená v spomínanom konaní pre ústavným súdom má totiž vplyv na exekučné konanie, v ktorom súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. V danom konaní je predmetom zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, preto nález ústavného súdu sp. zn. II ÚS 382/2013 nebude mať vplyv na výsledok tohto konania. Z týchto dôvodov nevyhovel návrhu žalovanej na prerušenie konania.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodu podľa § 205 ods.2 písm. f/ O.s.p. a odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnuté uznesenie zmenil tak, že konanie preruší. V dôvodoch odvolania uviedla, že konanie pred ústavným súdom sa síce dotýka exekučného konania a nie konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, právny základ oboch konaní je však spoločný, a sú v ním normy spotrebiteľského práva, ktoré sú implementáciou Smernice 93/13/EHS, čo je otázkou pre konanie pred ústavným súdom. Navyiac prerušenie konania považuje žalovaná za hospodárne a efektívnejšie z hľadiska plynutia času. Vzhľadom na okolnosť, že spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu prijal Ústavný súd SR na ďalšie konanie, overiť ústavnosť a teda aj správnosť argumentácie žalobcu bude možné až po rozhodnutí ústavného súdu.

Žalobkyňa zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods.2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods.1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené.

Napadnuté uznesenie je vo výroku vecne správne, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi uznesenia, na ktoré podľa § 219 ods.2 O.s.p. odkazuje.

K odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd dopĺňa nasledovné:

Súd môže prerušiť konanie, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa právnej teórie v tomto ustanovení zákon stanovuje, že predbežné otázky, t.j. právne otázky, ktoré nie sú samy predmetom občianskeho súdneho konania, ale od ktorých vyriešenia závisí rozhodnutie vo veci samej, si môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, môže však aj prerušiť konanie, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Súd v civilnom konaní je viazaný rozhodnutiami uvedenými v ust. § 135 ods. 1 O.s.p..

Citované ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, t. zn. prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, vyriešenie predbežnej otázky), slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania, má súd podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.) a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Správne súd prvého stupňa uzavrel, že sťažnosť žalovanej, podaná na ústavnom súde, nie je konaním, ktoré by riešilo otázku, majúcu význam pre rozhodnutie a postup súdu v prejednávanej veci.

Sťažnosti žalovanej, prijaté Ústavným súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn. II ÚS 382/2013 na ďalšie konanie sa týkajú posudzovania odňatia práva na spravodlivý proces súdmi všetkých stupňov v rámci exekučného konania namietaného predovšetkým z dôvodu, že v rámci exekučného konania bolo vykonané dokazovanie oboznámením sa so všeobecnými podmienkami žalovanej a z týchto bol vyvodený iný skutkový záver, aký z neho vykonal rozhodcovský súd. Oprávnenej nebola pritom daná možnosť vyjadriť sa k výsledkom takéhoto hodnotenia dôkazov. Ide preto o otázky, vyriešenie ktorých nie je pre toto konanie významné.

Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada dodať, že Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 24.10.2013 sp. zn. I. ÚS 38/2013-50 v obdobnej právnej veci bolo rozhodnuté o tom, že právo žalovanej porušené nebolo. Ústavný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň konštatoval, že aj keď rozhodol vo veci sp. zn. II. ÚS 499/2012 inak/opačne, resp. že v niektorých iných prípadoch návrhy sťažovateľky boli eventuálne prijaté na ďalšie konanie, toto opačné rozhodnutie možno bez ďalšieho považovať za ojedinelé a vybočujúce z inak konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

Keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods.2 písm. c/ O.s.p. bolo na úvahe súdu a táto úvaha nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, nemožno rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, resp. konanie neprerušil, vytknúť vecnú nesprávnosť.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods.9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.